

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. október 12.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AKIK MEGGYÓGYULTAK ÉS AKIK NEM

Énekek: 84,1; 546; 476,4-5

Lekció: ApCsel 3,1-19

Alapige: ApCsel 3,22-26

Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenetek, a ti atyátok fiai közül, mint engem, azt hallgassátok mindenben, amit csak szól nektek! Lesz pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgat arra a prófétára, ki fog írtatni a nép közül. De a próféták is mindnyájan Sámuelről és a következőktől fogva, akik csak szóltak, e napokról jövendöltek. Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: és a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei. Az Isten az ő Fiát, Jézust, elsősorban nektek támasztván, elküldte őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből.

Imádkozzunk!

Urunk, mi is szeretnénk ezzel a meghatottsággal bejönni a templomba, ahogy annak idején bementek a Szent sátorba, a Salamoni templomba, egy-egy imaházba vagy szerény kuckóba, ahol valaki kinyitotta a Bibliát, és elkezdte hirdetni Istennek nagyságos dolgait. Köszönjük, Urunk, hogy a templom gyönyörűsége nem az oszlopok, a nagy tér, a csodálatos építészeti stílus, hanem a te templomodnak gyönyörűsége a te szavad, a te igéd, a te jelenléted, amely megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Köszönjük, ha mi is így jöhettünk ezzel az érzülettel, ezzel a lelkiülettel ide, a te hajlékodba, a gyülekezet közösségébe.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, a Cselekedetek könyve harmadik fejezete, amit a kalauzunk szerint olvasunk, tulajdonképpen két nagy részből áll, és az igehirdetők ál-

talában ennek az első részével szoktak foglalkozni, mert az könnyebben érthető, könnyebben emészthető, ha lehet így mondani. Hiszen abban egy csodálatos történet van megírva, annak a sántának a története, akinek bénák a lábai, és akit minden nap családtagok vagy rokonok letesznek a templom Ékes kapujába, hogy kolduljon, este pedig hazavisznek. Amikor Péter és János felmegy a templomba, akkor ezen a kapun mennek be, el kell menniük emellett az ember mellett, aki azt kéri tőlük, hogy valami alamizsnát adnának neki. És amikor Péter és János látja ezt az embert, megszánja, és azt mondja, hogy „ezüstünk és aranyunk nincsen, hanem amink van, azt adjuk neked, a názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!” És ez az ember felkel, megerősödnek a csontjai, izmai, bokái, és bemegy a templomba velük, és olyan szépen mondja itt az ige, hogy „járt és dicsérte az Istent”.

Amikor ezt látják, akkor egy tömeg fut oda, mert csoda történt, valami megfoghatatlan, és akkor odamegy egy nagy tömeg látni ezt a csodát. Nagyon érdekes, hogy Péter felhasználja ezt a lehetőséget, ezt az alkalmat arra, hogy prédikáljon. Bizonyosságot tesz Jézusról, haláláról és feltámadásáról, mégpedig úgy, hogy „mi vagyunk ennek tanúi”. Hozzátettem magamban, hogy mindazok, akik meggyógyulnak, azok a haszonélvezői elsősorban, hiszen Jézus Krisztus nevére ez az ember felkel és jár, de valami olyan történik vele, testvérek, ami nemcsak a testét érinti, hanem a lelkét is. Mert ma nagyon sok ember szeretne gyógyulni. Vannak olyan csoportok, amelyek kifejezetten hirdetnek úgynevezett gyógyulási istentiszteletet. Hogy az mennyire istentisztelet, ezt most ne firtassuk, majd egyszer, ha valakit érdekel, jobban kifejtem. Tényleg elmennek oda az emberek, mert van, aki a gyenge látásból, van, aki a rákból, van, aki az agyvérzésből szeretne gyógyulást kapni. Testvérek, ez az ember, akiről a Biblia ír, nemcsak testben gyógyult meg, hanem lélekben is. A Biblia nemcsak azt mondja, hogy megerősödtek a lábai, és felállt, hanem azt is mondja, hogy hitében megerősödött. Ezt onnan látjuk, hogy nemcsak járt, nemcsak fizikai tulajdonságot említ meg a Biblia, hanem azt is, hogy dicsérte Istent. Megnyílik a szíve, megnyílik a szája, és elkezdi dicsérni az Istent. Azt a feladatot tölti be, ha lehet így mondani, amiért Isten az embert teremtette.

Mert Isten az embert nem arra teremtette, hogy a templom kapujában kolduljon, nyomorultul, bénán, szerencsétlenül, hanem arra teremtette Isten az embert, hogy őt dicsérje és magasztalja, és az Úrral, Istenével örökké tartó boldogságban éljen. Tudjuk, hogy a bűneset tette az embert olyanná, hogy ott kell ülnie ennek az embernek. Ez kicsit az emberiség képe is. Akinek valamilyen szüksége, nehézsége, tehetetlensége, sokszor telhetetlensége van, az nyomorultul koldul, pénzt, szeretetet, egy kis megértést, mennyi mindent lehet koldulni! És akkor, testvérek, csoda történik, hogy ez az ember meggyógyul, járni tud, bemegy a templomba és elkezdi dicsérni az Istent. Milyen érdekes, hogy az a nagy tömeg, akikhez Péter szól, azok ott vannak a templomban, de ők nem úgy jönnek ki a templomból, hogy az Istent magasztalják!

Nekik elég a csoda, a töprengés, hogy hogy' lehet ez, elég az, hogy milyen erővel csináltad, honnan veszitek a bátorságot hozzá, vannak, akiknek ez is elég,

de ennek az embernek meg az volt a fontos, hogy elkezdje Isten dicsérni. Testvérek, arról szeretnék ma szólni, hogy Péter mennyire kihasználja ezt az alkalmat, ezt a lehetőséget a bizonyágtételre! Amire azt mondja a Biblia, hogy áron is megvegyétek az alkalmas időt! Amikor van egy ilyen alkalmas idő arra, hogy a csodát látva oda menő tömegnek prédikáljon, és hirdesse a Krisztust. Feltettem magamnak is a kérdést, hogy és vajon mi ki szoktuk használni ezeket a lehetőségeket? Mi vajon ki szoktuk használni ezeket az alkalmakat? Mikor van egy ilyen ok, hogy ez az ember meggyógyult, amire odasereglenek és álmélkodnak, egy kicsit megállnak a rohanásból. Azok is bejönnek, akik talán nem akartak, és egyszer csak kihasználja Péter ezt a lehetőséget, és elkezdi hirdetni nekik a Krisztust.

Főképpen a Mózes V. könyvéből idézi az igét, ahol ugyanez van megírva. Profétát támaszt nektek az Úr, olyat, mint én, mondta Mózes, őt hallgassátok! Rá hallgassatok mindenben! Hadd legyen most ez az istentisztelet középpontjában, testvérek, hogy rá hallgassatok mindenben! Hadd kívánjam, hogy mi is találjuk meg az okot, amikor bizonyóságot tudunk tenni! Mi is vegyük észre az alkalmat, amikor valakinek elmondhatjuk, hogy kicsoda Jézus Krisztus!

Emlékszem egy esetre, fiatalokkal mentünk külföldre, és Győrben meg kellett aludnunk, mert Szabolcsból elég messze van Svájc, majd hajnalban onnan megyünk tovább. Mihelyt a buszról szálltunk, rögtön odapenderült egy asszony, hogy adjak már neki egy kenyérrevalót. Látjátok, ez is olyan alkalom volt, hogy Isten arra indított, hogy bizonyóságot tegyek. És elmondtam neki, hogy ha én adok magának 300 forintot, talán akkor még annyi volt a kenyér ára vagy 200, de most mondja meg, ez megoldja a maga életét? Mert holnap megint kell valakitől 200 forint, meg holnapután is. Meg kell kenyér, meg még rávaló is, meg ruha is, meg még a villanyszámát is ki kell fizetni. Úgy gondolja, hogy ez az életének a megoldása? Győrben nagyon sok templom van a belváros környékén, és mondtam neki, hogy itt annyi templom van! Menjen be valamelyik templomban, menjen be oda, ahova tartozik, menjen be oda, ahova beviszi a lélek, mert a maga életének ott lesz a megoldása! Nem tudom, hogy mi lett az asszonnyal, testvérek, de nekünk ennyi a feladatunk, hogy használjuk ki az alkalmakat, a lehetőségeket, amikor Jézus Krisztusról bizonyóságot kell tenni.

A másik, amiről szeretnék szólni, az, hogy nem az a fontos, hogy mi történt a templom előtt vagy a templom kapujában, hanem itt ennek az ígének az a fontossága, hogy mi történik a templomban! Ezt nem is a harmadik fejezet írja le igazán, hanem majd a negyedik résznek az eleje. Ott olvassuk, hogy ezek, akiknek Péter bizonyóságot tett, hittek, és ezeknek a férfiaknak a száma mintegy ötezer volt, mondja Isten ígéje. Nem tudom, hogy ebbe beleszámítanak-e a pünkösdkor történt újjászületések, megtérések, valószínűleg igen, és ez egy óriási szám, hogy ötezer férfi, ahogy a Biblia leírja, hitt Istennek. Mi történt a templomban? Egy kicsit ezt nézzük meg, testvérek! Először is nem csak Péteren van a hangsúly itt ebben az ígében, mert Péter a szavaival, ez a meggyógyított koldus pedig a magatartásával prédikál. Azt olvassuk, hogy járt, és dicsérte az Istent. Ő nem azt a szolgálatot kapta, hogy prédikáljon, de hogy járt, az

dicsőítette Istent. Hadd mondjam így, testvérek, hogy más volt, mint azelőtt. Mert azt mondták, hogy mi úgy ismerjük, mint aki béna, mint aki ott ül, mint akinek a lába járásra képtelen, most meg jár. Mi úgy ismerjük, hogy ott koldul, most meg itt van velünk, és dicséri Istent. Érdekes, testvérek, hogy mind a ketten bizonytságot tesznek. Az egyik a szavaival, a másik a magatartásával, az életével, azzal, hogy jár, hogy mássá lett minden. Mert sokszor, testvérek, ezt is meg kell értenünk, hogy nem feltétlenül csak az ige hirdetése a fontos, hanem az is, hogy a mi életünkkel hogyan teszünk bizonytságot Jézusról, amiből azt tudják leszűrni a többiek, a világ fiai, a pogányok, a hitetlenek, hogy más. Ugye, emlékeztek rá, mikor Saulnak azt mondja Sámuel, hogy „akkor az Úrnak Lelke reád fog szállani, és más emberré leszel”. A hívő embernek az élete, testvérek, azért kell, hogy prédikáljon, mert mássá lett minden, valami elrendeződött, ami addig rendetlen volt. Valami a helyére kerül, ami addig nem volt a helyén. Hallottam egy lelkésztől, hogy a falujukban megtért az ABC pénztárosa. Ebben a kis faluban ismerte mindenki a pénztárost. Mindenki tudta, hogy olyan, mint egy durva pokróc, dobálja az árut, senkihez nincs egy szava. A faluban volt egy evangelizáció, akkor született újjá ez a pénztáros, és másnap mindenki észrevette, hogy milyen kedves. Mosolyog, mindenkihez van egy kedves szava, mássá lett! És ez a koldus is prédikálni kezd. Nem tud ő nagy dolgokat mondani, testvérek, de nagy dolgokat tud tenni, mert rá nem az biztatott, hogy nagy dolgokat mondjon, hanem az, hogy nagy dolgokat tegyen. Csak azzal, hogy jár, hogy elkezdi Istent dicsérni, és bemegy a templomba. Azt mondja, ragaszkodott Péterhez és Jánoshoz, mert aki meggyógyult testileg, lelkileg, az mindig megtalálja a közösséget, a gyülekezetet, az atyafiakat.

Mindig belesodálkozom abba, amikor külföldön vagy akárhol vagyok, hogy öt percen belül megtaláljuk az atyafiakat. Akármilyen társaságban, ha van ott atyafi, azt öt percen belül felfedezzük, ő is, meg én is, és már rögtön leülünk, beszélgetünk, és megöleljük egymást. Az első keresztyének is így voltak. Milyen érdekes, testvérek! Bemegy ez az ember a templomba, és beviszi életének a háálját, mert, testvérek, a templom az a hely, ahová mindent be lehet hozni. Ő beviszi a dicséretét, a háálját, a köszönetét a templomba. Vannak a Bibliában olyanok, akik beviszik a szívük keservét is a templomba. Például Anna, amikor Sámuel édesanyja beviszi a templomba a szomorúságát, azt a bánatot, amit a másik asszony okoz neki. Milyen jó, testvérek, ha a templomba bevihetjük örömmünket, fájdalmunkat egyaránt! Ha van egy kellemetlen főnököd, munkatársad, szomszédod, ha van egy problémád, behozhatod a templomba! De behozhatjuk a háálunkat is, a köszönetünket is! Behozhatjuk a dicséretünket, ahogy ez az ember beviszi az ő életének a nagy köszönetét a templomba, és élő bizonytsága lesz! Testvérek, nem csak élő bizonytsága Krisztusnak, hanem vád lesz mindazok ellen, akik ott vannak a templomban, de akikben viszont nem történt semmi.

Most mondjam azt, hogy hivatalból vannak ott a templomban? Mert vannak ott papok, folyik az áldozat, vannak ott lévíták, vannak ott templomfelügyelők, templomszolgák, énekesek, ajtónállók. Nekik hivatalból kell ott lenni, és

velük nem történt semmi. Mint ahogy Anna ott könyörög, Éli meg nem gondolja, hogy imádkozik. A pap nem tudja, hogy lehet imádkozni is. És akik ott vannak, azok úgy mennek el, hogy róluk nem írja le a Biblia, hogy dicsérik az Istent. Hadd biztassak mindenkit, testvérek, hogy hozzuk be ide a templomba életünk dolgait, a bűneinket! Olyan jó, ahogy énekeljük, hogy „amint vagyok”, csak úgy jövök! Nem is kell máshogy jönni! „Amint vagyok, vak és szegény, hogy benned kincset leljek én, hogy derüljön éjszakámra fény, fogadj el, Jézusom!” És Jézus azt mondja, hogy „aki hozzám jön, azt nem vetem ki”. Lehet jönni, és menjünk is, testvérek, és azt a helyet találjuk meg!

Tudok valakiről, sajnos egy fiatalemberről, akinek hívő szülei voltak. Ő maga rendetlen életet élt, és összeköltözött egy barátnőjével a szülei nagy szomorúságára, bánatára, mert a Tízparancsolat nem ezt mondja. Később összeveszett a barátnőjével nagyon keményen, és a barátnője ki is adta az útját. Ez a fiú pedig tudta, hogy van templom, és ráadásul olyan helyen éltek a szülők, ahol élő ige hangzott, ahová be lehet menni, és ott van a Krisztus, a gyógyítás, ott meg lehet gyógyulni, de nem oda ment, hanem bevágta magát a sportkocsijába. Adta neki 220-szal, a második kanyart már nem tudta bevenni, és nekicsapódott egy fának, szörnyet halt. Úgy visszagondolok rá sokszor, hogy Uram, ha ő a templomba vitte volna a csalódását, ha ő a templomba vitte volna ezt a kapcsolatot, még ma is élne! Persze nem tudjuk, de nem oda vitte, hanem belevitte a dühbe, a száguldásba, és ez lett a vége, halálnak útja.

Bement a templomba ez az ember, és bemennek sokan. Nagyon érdekes, most erről már nem tudok szólni, hogy Péter és János azt mondja, dehogy mi csináltuk, dehogy mi gyógyítottuk meg! Minden dicséretet elhárítanak maguktól, mert tudják, hogy nem övék a dicsőség. „Mit néztek mireánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy ez járjon? Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a mi Atyánk megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok és megtagadtátok Pilátus előtt, noha ő úgy ítélte, hogy elbocsátja.” Mert Istennek mindig ez a célja, testvérek. Nem csak azért gyógyít meg valakit, hogy meggyógyuljunk, hanem azért gyógyít meg, hogy az ő Fia dicsőíttessék. Hogyha mássá lesz minden, az őt dicsőítse, nem csak nekem lesz jobb, az őt dicsérje és őt magasztalja! És akkor nagy ok arra, hogy Péter elmondja ezt a csodálatos prédikációt: „Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek! Azt hallgassátok mindenben, amit csak mond nektek!” Jézust állítja a középpontba. Nem a templomot, nem az egyházat, nem a szertartást, nem a szokásokat, nem az emberi dolgokat, nem az aktuális politikai helyzetet vagy az aktuális gazdasági mutatókat állítja a középpontba, hanem Krisztust. Milyen érdekes, testvérek, azt mondja, hogy profétát támaszt nektek az Úr. Ugye tudjuk, hogy a profétának mi volt a feladata? A proféta nem azért volt proféta, hogy megmondja, hogy holnap milyen idő lesz, vagy megnyerjük-e a csatát. A profétáknak elsősorban az volt a feladata, hogy az üdvösség útját kijelentsék. Amikor Krisztus nevét kiejtjük, a Krisztus azt jelenti, hogy felkent, mert úgy valljuk, hogy „felkente őt a mi legfőbb Prófétánkká, mert Ő jelentette ki nekünk az üdvösség útját”. Testvérek, Krisztus azért több, mint proféta, mint az ószö-

vetségi próféták, mert nem csak kijelentette az üdvösség útját nekünk, hanem meg is szerezte az üdvösséget. Meg is szerezte, mert ő nem csak próféta, hanem pap is. És mint Király, királysága azt jelenti, hogy nekünk is tudja adni az üdvösséget, mint legfőbb jót. Ezért nevezzük Krisztusnak, felkentnek. Mert a próféták nem tudták, csak hirdetni az üdvösség útját. Jézus Krisztus viszont meg tudta szerezni, és nekünk tudja adni. A régiek így mondták, hogy ránk szabja az üdvösséget. Mint ahogy a szabó rászabja az öltönyt, rászabja a ruhát valakire. Azt mondták a régiek, hogy ránk szabja Krisztus az üdvösséget. Beöltöztet ebbe az üdvösségnek a csodálatos ruhájába. Testvérek, ezeknek az embereknek meg kellett volna hallani, hogy igen, személyesen nekem is prófétám! Nekem is Főpapom? Nekem is Királyom? Nekem is adta őt az Atya? Igen, mert azt mondja, hogy prófétát támaszt nektek. Itt nem arról van szó, hogy neki mit ad Isten, nem azt, amit kér, hanem azt, amire igazán szüksége van. Isten nekünk mindig azt adja, sokszor nem azt, amit kérünk, hanem amire szükségünk van.

Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségetek.” – mondja az ige. Pedig mondhatná azt is, hogy hallja, hogy mit kértek tőle, mert az is igaz. De azt mondja, jól tudja, hogy mire van szükségetek. Mint ahogy a szülő is jól tudja, hogy mire van szüksége a gyermeknek. De feltárhatjuk kéréseinket, mert az ige azt mondja, hogy hálaadással tárjátok a ti kívánságaitokat Isten elé. De nem ez a döntő testvérek, hanem az, hogy a mi mennyei Atyánk látja és tudja, hogy mire van szükségünk. Úgy szeretem azt az éneket, amikor arról éneklünk, hogy „te szükségink beteljesítéd, mert Jézus hozzád utat készített”. Ez a hit, testvérek, hogy jól tudja az én mennyei Atyám.

Hadd szóljak még arról, hogy hogyan állítja Jézust a középpontba! „Prófétát támaszt nektek, azt hallgassátok mindenben, amit szól nektek!” Egy másik fordítás úgy mondja, hogy „mindenben rá hallgassatok”. Hadd mondjam el a testvéreknek, hogy miért szólalt meg nekem ez az ige különösen! Azért, mert nagy tapasztalatom lett az utóbbi hónapokban, hogy amikor Isten ígését olvasuk, halljuk, sokszor szelektálunk. Mi az, amit szívesen olvassunk, és mi az, amit nem. Mi az, amit szívesen hallgatunk, mi az, amit nem. Nekem hangsúlyos lett ez a Mózes könyvéből, meg innen a Cselekedetekből, hogy „őt hallgassátok mindenben, amit mond nektek!” Testvérek, hajlamosak vagyunk arra, hogyha Isten ígésének a vezetését kérjük, akkor azokat az ígéket beállítjuk a mi akaratunk mögé, amelyek azt alátámasztják, de azokat az ígéket nem állítjuk oda, amelyek nem támasztják alá. Akkor úgy vagyunk, mint Jeremiással, amikor azt mondta a nép neki, hogy ó, nem Isten szól belőled. Ugyan oda mennek, hogy mit mond az Úr, de mikor az ígéket nem tudják beállítani az ő akaratuk mögé, hogy tudniillik lemenjenek Egyiptomba, mert már összepakoltak, már minden kész, akkor azt mondják, hogy nem az Isten szól belőled, te hamis próféta vagy.

Nemrég egy csendesnapon vettem részt, ahol én is szolgáltam, Szabolcs megyében, és egy másik szolgálattelvő egy-két mondata nagyon megragadott. Annyira megragadott, hogy nem is tudok tőle azóta eltávolodni. Azt mondta, testvérek, hogy vannak olyan emberek, akik Isten ígését komolyan veszik, szeretik az Isten ígését, kérik annak tanácsát, de vannak olyan ígék, amelyekre néz-

ve azt mondják, hogy ez ránk biztos nem vonatkozik. És mondott is egy példát. Ha valaki házasságot tör, az az ige, hogy „a házasságtörők, paráznák nem örökölhetik az Isten országát”, az rá nem vonatkozik, ő az alól mentes. Annyira megdöbbenett ez a példa, és bele kellett gondoljak, hogy jaj, Uram, nem vagyok ilyen? Mármint nem ebben a tekintetben, de más tekintetben. Nem vagyok ilyen, hogy vannak olyan ígék, amelyek ránk nem vonatkoznak, amely alól felmentést kapok? Tornaórán van felmentés. Azonban Isten ígéjének mindenben való engedelmségből Isten Lelke még nem adott nekünk felmentést, hanem a teljes írás Istentől ihletett. Őrá hallgassatok mindenben, amit mond nektek! Lehet, testvérem, hogy ez könnyet csal a szemedbe, lehet, hogy ez nagyon nehéz lesz, hogy őrá hallgass mindenben, de Isten nem olyan ígéssel akar vezetni, amik könnyűek, amit könnyű megcsinálni.

Olyan bűnöket nagyon szívesen megtagadunk, vagy elhagyunk, amelyek nem olyan lényegesek, nem kötnek meg. De, amikről azt énekeljük, hogy „köt, lehúz még régi csüggedésem, s te hozzád bűnömért lásd, el nem juthatok”, azokkal mi van? Őrá hallgassatok mindenben, amit mond nektek! Nem csak simogató ígéket mond az Úr, hanem „feddő szót érdemelve állunk mi itt szegények előtte” sokszor, ahogy énekeljük az énekben.

Csodálatos Péter apostol beszéde, és ha mindenben Őrá hallgatunk, akkor csodálatos módon átéljük ezt mi is, amit a béna átélt, aki hallgatott Péterre és Jánosra, hogy keljen fel! Nem mondta azt, hogy nem bírok, hanem felkelt, mert hitt. Olvastam egy francia tudósról, aki 1955-ben egy nagyon híres könyvet írt az atomenergiáról. Einstein írt hozzá előszót, és azt írta, hogy az atom által felszabadított erő mindent megváltoztatott, kivéve a gondolkodásmódunkat. Új gondolkodásmódra van szükség, hogy az emberiség el ne pusztuljon! Ugye, tudjuk, hogy miért írta? Az atomenergiát lehet jóra is használni, meg lehet atom-bomba gyártására is használni. Lehet az ember szolgálatába állítani, és lehet az embert elpusztítani vele. De azt mondja, az atomenergia nem változtatta meg a gondolkodásmódunkat. Ó, testvérek, annyi minden nem változtatta meg! Amikor Péter apostol hirdeti az ígét, akkor azt azért teszi, mert tudja, hogy az életünket megváltoztatni csak az ige képes, az atomenergia nem. A 21. század tudománya nem, de Isten ígéje, amely élő és ható, amelyről a Római levélben azt mondja az apostol, hogy Istennek ereje, hatalma az minden hívőnek üdvösségére. Az a kérdés, hogy megváltoztat-e vagy nem? Az egyiket megváltoztatja, hogy szökdel, dicséri az Istent, csatlakozik Péteréhez, ott van a gyülekezetben, a másikat nem változtatja meg, mert nem dicséri Istent, nincs ott a gyülekezetben, nem kell neki közösség, mert ő otthon is tud hívó lenni, otthon is tud imádkozni. Isten ígéjében erő és hatalom van, és olyan jó, hogy a negyedik fejezetben azt mondja, hogy ötezer férfi vált hívővé. Ó, bárcsak adna Isten ma ilyen időket! Ez volt a nagy ébredés, hogy csak férfiból ötezer hitt az Úrnak.

Hadd kívánjam, hogy dicsérjük és alkalmazzuk életünkben ezt az erőt, és engedjünk teret ennek az erőnek! Jövel, Szentlélek, Úristen, a te erőddel, hatalmaddal, ajándékokkal töltsd be a mi szívünket!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy kegyelmed hitet készített, és add, hogy elvegyük, megragadjuk, és mi is higgyünk a te nevedben, a te nevednek, és tudjunk téged tiszta szívvel, egész szívvel szeretni, magasztalni, dicsőíteni! Köszönjük neked hálaadással, Urunk, ami ott a templom előtt és a templomban történt. Magasztalunk Téged, hogy amikor a te igéd szól, akkor ma is ez történik, és ez történhet, mert élő és ható, meg tudja fordítani a mi életünket, akaratunkat, érzéseinket. Kárnak és szemétnak tudjuk ítélni azt, ami érték volt addig, és amit lenéztünk, azt mindennél többre fogjuk tartani, mert megváltozik az értékrend, máshogyan ítélünk meg dolgokat, és látszik rajtunk Jézus Krisztus békéje, tiszta szíve, és mennyei szent lénye lakozik bennünk, és az az indulat van bennünk, amely volt a mi Urunkban.

Köszönjük Neked, hálaadással, a mai igéket, és engedd, hogy valóban mindenben csak rád hallgassunk, vezess a te utadon bennünket! Kezedbe tesszük a jövő hetünket, kezedbe tesszük újból betegeinket, köszönjük, hogy adsz felépülést, gyógyulást, elfogadást. Vigasztalj mindenkit, aki szomorú szívű! Kérünk Téged békességért ott, ahol háború dúl, kérünk magyar népünkért, nemzetünkért, határon innen és túl, szerte az egész világon.

Imádkozunk a magyar református gyülekezetekért, ahol összejönnek, sokszor kicsiny imaházakban, de ahol már ketten vagy hárman a te nevedben ott vannak, már áldást adsz. Köszönjük, Urunk, hogy egyek lehetünk hitben sokakkal. Növeld a mi hitünket, rád hagyatkozásunkat, bizalmunkat, hogy teret engedjünk Neked, hogy az uralmat ne csak átengedjük, hanem hagyjunk is Téged uralkodni, vezetni, legyél Úr életünk fölött! Könyörgünk Hozzád, hallgasd meg csöndes imáinkat is, amit most elmondunk teelőtted!

Ámen.

476,4-5 ének

4. Gyógyítsd lelkem betegségét / Véres verejtékeddel,
A halálnak édességét / Újítsd drága véreddel,
Mert csak az lelkem bére, / Más érdem álljon félre.
5. Ó, vigasztaló Szentlélek, / Jövel segítségemre,
És míg itt mozgok és élek, / Készíts üdvösségemre.
Tartsd meg bennem a hitet, / Mit kegyelmed készített.